

kinnaldatud. Tõnu Tihlii võrgede juba
 kindral Kooa energilise väljastumise
 jaudeti lohe liimideerida mähkumasse. Oh
 kind Tihlii pealinnas on pinew, kuid w
 kinnaldatud waltise rahu. kindral Kooa tinn
 tas, et lõjamägi on truu waltisusele. E
 muu toetab waltist f wabarigi miit
 00 — Jätkub eestriid.

Wabel lohenemas tahte leeri — para-
juumeelset ja aktiivilist. Näagi-
talje isegi juba mäsju laienemisesse
Tjalasse. Mii wõib oodata uusi junda-
muji. **M. S.**

Fr. Tuulase osa eesti kirjanduses ja ta elukäik.

Maailmasõja puhkedes Fr. Tuglas
oil Soomes. Siia jäi ta maailmasõja
aastate kestel ja alles 1917. a märtsi
revolutsioon andis talis võimaluse ees-
vutatada kodanikuühisugisi kodumaal.
Eeheelmasel luku jatkus endiselt, val-
laapnauud unistuste keerus sindis siis ka
„Siuru“. Samal 1917. a. astus Fr. Tuglas
„Postimehe“ toimetuse liikmeks,
olles lehe kirjanduse-kunsti osa juht-
jaks kuni järgmises aastala lõpuni. Tol
ajal Tuglas kirjanduslik tegevus
muutus enneolematult viljakaks, põh-
jenedes maapao-aastail kogutud mul-
jelle ja sugemelle. Lahkudes Tartust
Fr. Tuglas tuli Tallinna välisministeer-
iumile alluvasse ajakirjanduslikku
büroosse 1919. a. toi ta aga juba jälle
tagasi Tartu. Toimetab kirjanduslik-
kustiliisi ajakirju, nagu „Odamees“,
„Ilo“, „Tarapita“. Juba 1917. a. alates
Fr. Tuglas võttis aparatil osa eesti
kirjanduslikkude tegelikkude kutseüh-
vise organiseerimisest. Kuni 1927. a.
astani ta oil mitu korda Eesti kirjandus-
likkude liidu, samuti alguses kirjanduse
ühhtapikatali esimeheks, 1925—26. a.
kutseühing „Pärase“ esimeheks. 1923.
—26. a. ta toimetas liidu ajakirja „Loo-
mingut“. Ta on kuulunud Eesti Kirjan-
duse Seitsi eestseisusse ja selle seitsi
kooli-kirjanduse toimkonda, samuti ka
Eesti Biograafilise leksikoni toimetat-
jate koosseisu. 1928. a. Fr. Tuglas va-
ljiti Soomes Kirjailialito auulikmeks.

Friedebert Tuglas sündis 2. märtsil 1898. a. Aha mõisas Tartu lähedal. Põhikooli lõpetas 1916. a. Vene keele õpetaja Jüri Mikhelsoni pojana. Vähekeste kooliharidusest hoolimata Friedebert Tuglase vanemad olid kirjandust armastavad inimesed, nende kodus leiutasid võrdlemisi rohkesti raamatuid. Ahaiait asus perekond mõne aja pärast Tartu- ja Võrumaa piirile, kus isa hakkas Tamme kertsipidajaks ning hiljem Kirepi mõisa karjariivetsejaks Rõngus. Neis kohtades algas ka noore Friedeberti koolikäik. 1901. a. vanemad asusid elama Tartu, nüüd jatkus

.....

„Nii ma olen. . .“

58- Täna näeme teda „Estonias“ kõig-
 61- neis kolmes osas. M. S.

Sest esimesest esinemisest on möödunud rida aastaid. Nende aastate y

Peale paljude muude „kuulsate“ asjade väärrib Tartus märkimist Eesti Kirjanduse Seltsi poolt väljaantava „Eesti Oigekeelsuse-Sõnaraamat“, mis ei tee häbi isegi kuulsale prantsuse akadeemia sõnastikule.

Üks mu sõpru, kes äsja lõpetas ülikooli, kurdab, et ta olla selle sõnastiku teellind endale juba algekoollipoisina. Nüüd on ammu keskkool seljataga ja ülikooligi läbi ning sõnastiku esimerke ots päris narmendama kulunud - kuid lõpu ei ole veel nähagi.

Lähemas minevikus, s. t. umbes aastatu tagasi, jõudis sõnastik „sopraanini”. Ja nüüd on täielik vaikus.

Oligu lõpuks ka märgitud, et Tartu seltskonnas on nüüd avastatud August Gailitti „Isade maas“ esineva puna-koelmistri August Pauluse algküttes kees praegu Tartus teotseb pedagoogina ja seltskonnategelase. Siiski „avastamine“ on Tartu seltskonnaspetsialiteet, sellepärast võib varsti oodata lisagi. „Isade maas“ tõttu on muuseas Jaan Vahtra Gailitti peale võhane, sest viimane olla kõik Vahtra poolt jutustatud anekdootide „Isade maasse“ pistnud. Sellepärast Vahtra pahandab, et kas tema ise ei oleks võinud neist romaanil kirjutada.

—st.

— Ja olen wāga tōõmus, et oled nii wõlum... nii wõlum noor leff.

Nõrmus lohiseb, kuulsin halvasti, mida kõnelesin.
Florence'i juuksed puidutasid mu põske, ta huuled
puudutasid minu omi... Pehme, õrn hää! kõneles:

— Sul weab, Rayce... harulbaselt weab... Oh ðne, ðnne...

tihelõnaga, eba! järeneš vimebuš ja ma ei mäleta

midagi. Tulin uuesti meele märkusele haiglas. Minu to-
hale lummaribus arst.

— Mõelge! — Tõneles arst põetajannabele. — Sõibab läbi kogu linna jääraste haawaga! Nuga on peaaegu puudutanud kopsu...

Mis ta ebaši lõneles, sellest ei saanud ma aru. Pärast kuulsin uuesti:

Teine tema asemel oleks teel kindlasti surnud. See Williams on aga nädala pärast jälle jalul. Kus itka meab inim-eel! Ennelaps!

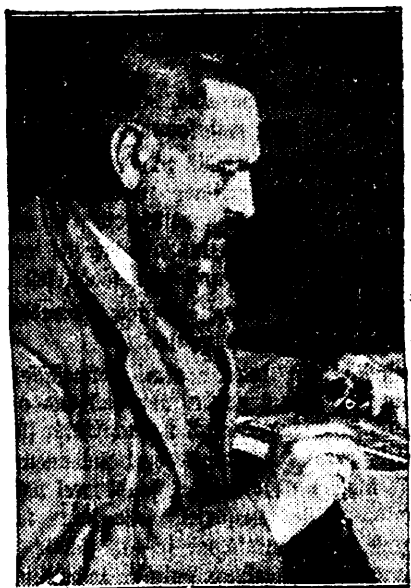
Päiteft ei olnud! Kus ta on?... Kust jättas oma lo-
bisemist nagu harakas. Wandu fin talleleji, Mis teab tema
õnneki?

Э о р р

**BOCCACCIO-KÄSIKIRJA EEST
VEERAND MILJONI FRANKI.**

Parisis tui enampakkumisel müügle tuntu kunstikogude omaniku madame T. Belini raamatukogu. Tervest maailmast oli seks puhuks kogunenud kokku bibliofiile ja kunstilimesi, keelde vahel hinnaliseimate ning väärtuslikumate käsikirjade pärast tõusis elav võitlus. Oksejoni kõrgustuple jõuti hetkel, kui pakkumisele tuli 15. sajandist pärinev Boccaccio käsikirj. See oli prantsusekeelne tõlge kirjariiklaste pealkirjaga: „Boccace. Des cheres et nobles femmes“. Teos on ilustatud 750 toreda miniatüüliga. Koodeks valmistati 1450. a. Auvergne'i lossihärra Claude de Vissac'i tellimise peale ning on säilinud ülataval hästi. Käsikirja pärast 186di suuri lahinguid, kuni see viimaks 240.100 frangi eest 18ks ühe Pariisi kunstikoguja kätte. Peale Boccaccio-käsikirja leidis ka teisi käsikirju, millede eest maksti kõrgesummasid. Näiteks ühe koodeksi eest kahe suurema ning 119 väiksema miniatüüliga maksti 75.000 franki. Lefranc'i käsikirj 15. sajandist 140 km. miniatüüliga, mis kuulunud kunagi prints Charles de Croy Chimay'ile, müüdi 70.000 frangi eest. Kokku saadi oksejonist ümmarguselt 12 miljonit franki.

**LAHENDAS ATSTEEKIDE KIRJA
SALADUSE.**

Vilni professor dr. Fritz Röck, Vilni
loodusajaloolise muuseumi direktor, o
seitsmeaastase pideva töö järgi leidnu
lahenduse atsteekide piltkirja saladusel
Tal õnnestus tõlkida kirjarmürke, mis 4
aastat tagasi atsteekide poolt anti ü
Cortesile, „valgele päästjale“.

— Ah, l'air du Turadile!

Sirutasin läe telefoni järele, kuid ei suutnud tõusta.

— Helistage Ainbrallie, Florence. Küstige järele, mil-
lises haiglas lebab Gregory Ford. Mul on tarwis te-
maga kõnelda. See oli muudugi Jolla, kes helistas, kui
me krahvi majast põgenesime. Enn, et ta ei wabanenud
katslümünd minnitut warem!

Gregory Ford ei olnud haiglas; ta oli kindrali majas. Arst oli tal kuuli läest välja võtnud. Terve oli ta nagu hära. Väike andis mulle telefonitoru üle.

— Kuulge, tüdise, — ütlesin ma Gregory Forbile.
— Olen haavatud. Kas te ei saaks sõita minu juure.
Tahan, et annaksite Hindralile minu nimel üle raama-
tu. Jah, raamatu... Surma raamatu. Kollase raamatu!

— Aha! Aha! Aha! — iga hääbega Gregory muutis sõbralikumaks, — Unustame meie ilikilvi lootsupõrte, Mayce. Juba ainult naudinguid pärast näha Päikest olen valmis teile unustama, — siis wahaeaga ja järgmised jõu nad illeolema heatahtlikkusega: — Kui olefin olnud piisalt tiirem, teate muidugi, mis teiega siis oleks juhtunud!

— Muidugi tean! Kui ma oleksin olnud piisut ti-
rem, siis oleksite teie nüüd surenud inimeks.

ဒဂုံမြို့တော်တွင်

— Ma ei saa teist aru, Mayec. Teie tegite üksi kõll
Te ei armasta Gregorjnt. Miks siis annate talle ra-
matu? Mis te selle eest saate?

— Gregory pole just nii väga halb pois. — Wõtsi Florence'i läest linni ja saatsin Jerry arsti järele. — Ja mis mingi selle eest saan? Saan sennu ja...

— Ja... miß?

Ja embas mind waba täega,

194

